

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Bc. Ondřeje Šafránka ve věci

žalobce: **D. F.**, narozený X
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou
Husovo náměstí 139, 584 01 Ledeč nad Sázavou

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2024, č. j. KUUK/171627/2024/DS/Hac,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2024, č. j. KUUK/171627/2024/DS/Hac, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 21 404,10 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou včasně podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2024, č. j. KUUK/171627/2024/DS/Hac, jímž bylo podle

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

§ 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Lovosice, odboru dopravy a silničního hospodářství, (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 7. 11. 2024, č. j. ODSH 162795/2024 VM, kterým byl žalobci podle § 118c odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, (dále jen „zákon o silničním provozu“) zadržen řidičský průkaz č. X do doby pravomocného rozhodnutí ve věci podezření ze spáchání přestupku, jehož se měl dopustit tím, že *„dne 3. 11. 2024 v 15:29 hod, na silnici 1/15 v obci Třebívlice (u zastávky BUS), ve směru jízdy na Most, při řízení vozidla tovární značky ŠKODA EANYAQ 80X, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, (naměřena rychlost 108 km/h, po odečtu tolerance měřícího zařízení 104 km/h v obci) o 40 km/h a více.“*

2. Žalobce rovněž požadoval, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

3. Žalobce vytýkal napadenému rozhodnutí nezákonnost, neboť žalovaný v rozporu s § 118c odst. 1 zákona o silničním provozu neprovedl správní úvahu nad tím, zda je přijetí takového opatření přiměřené, ale k řízení přistoupil ryze formalisticky, když pouze přezkoumal, zda je tvrzen zákonný důvod pro zadržení řidičského průkazu. Žalobce se přitom aktivně dožadoval a předkládal důkazy na podporu svého tvrzení, že v jeho individuálním případě není takto tvrdé opatření přiměřené.
4. Žalobce dále namítá, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, na základě jakých důkazů dospěl žalovaný k závěru, že se žalobce dopustil jednání, pro které lze rozhodnout o zadržení řidičského průkazu. Dle žalobce nebylo takové jednání prokázáno, a z napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakého konkrétního důkazu, či z jakých důkazů hodnocených ve vzájemné souvislosti, vzal žalovaný tuto skutečnost za zjištěnou. Jedná se přitom o skutečnost podstatnou, neboť řidičský průkaz lze zadržet jen tehdy, je-li prokázáno, že se řidič dopustil jednání, pro které lze řidičský průkaz zadržet. Dle žalobce proto nepostačí, že je dáno pouhé podezření ze spáchání přestupku. Žalovaný však neodkázal na konkrétní důkazy, odkázal na „spis“, aniž by vůbec bylo zřejmé, co je jeho obsahem, a zda se v něm nějaké důkazy, které by údajně jednání žalobce prokazovaly, nacházejí.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě rozporoval tvrzení žalobce, že správní orgány neprovedly správní úvahu nad tím, zda je opatření přiměřené okolnostem. Zdůraznil, že se žalobce dopustil protiprávního jednání, které je zákonodárcem považováno za zvlášť nebezpečné jednání. Na žalobce, jemuž byla po odečtu tolerance naměřena rychlost 104 km/h v obci, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, je třeba pohlížet jako na osobu s nedostatkem kázně, která neskytá záruku dodržování zákonem stanovených pravidel a tím představuje hrozbu pro zájem chráněný zákonem, kterým je bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, zejména ochrana zdraví a majetku všech účastníků silničního provozu.
6. K druhé žalobní námitce žalovaný s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu konstatoval, že rozhodnutím o zadržení řidičského průkazu není řešena otázka naplnění či nenaplnění skutkové podstaty přestupku, a že v řízení o zadržení řidičského průkazu nepřísluší správnímu orgánu jakkoli hodnotit otázku viny za přestupek, která není ani kritériem pro zadržení řidičského průkazu. Žalovaný poukázal na to, že ze spisového materiálu Policie ČR

je postaveno najisto, že se žalobce dopustil vytýkaného jednání, a že byl policista oprávněn zadržet mu řidičský průkaz.

Replika žalobce

7. Na písemné vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, v níž uvedl, že žalovaný nejspíše nerozporuje tvrzení žalobce, že měly správní orgány provést správní úvahu nad tím, zda bylo zadržení řidičského průkazu přiměřené okolnostem. Nicméně žalovaný ani ve vyjádření k žalobě tuto správní úvahu nepředestřel a pouze odkázal na to, že byl spáchán přestupek spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce s tím výslovně souhlasil a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
11. V řešené věci žalobce podanou žalobou brojí proti rozhodnutí, jímž správní orgány podle § 118c odst. 1 zákona o silničním provozu rozhodly o zadržení jeho řidičského průkazu do doby pravomocně skončeného řízení ve věci shora rekapitulovaného přestupku.
12. Podle § 118b odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu policista může zadržet řidičský průkaz, je-li řidič podezřelý z přestupku nebo trestného činu spáchaného tím, že při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více.
13. Podle § 118c odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností příslušný podle místa spáchání skutku do 5 pracovních dnů ode dne doručení oznámení o zadržení řidičského průkazu podle § 118b učiní úkon k zahájení řízení o zadržení řidičského průkazu do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku nebo o trestném činu; tímto úkonem může být vydání rozhodnutí. Jde-li o podezření ze spáchání trestného činu, zahájí řízení po předchozím souhlasu státního zástupce. Obecní úřad obce s rozšířenou působností řízení podle věty první nezahájí nebo zastaví, pokud by zadržení řidičského průkazu bylo nepřiměřené vzhledem k okolnostem, za nichž byl zadržen podle § 118b.
14. Nejprve se soud v projednávané věci zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že z rozhodnutí správních orgánů není zřejmé, na

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

základě jakých důkazů konkrétně usuzují, že se žalobce dopustil vytýkaného jednání, když pouhý odkaz na spisový materiál Policie ČR nemůže obstát.

15. Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. To žalovaný podle zdejšího soudu v obou postupně vydaných rozhodnutích splnil. Z napadeného rozhodnutí pro soud především srozumitelně plyne, z jakých podkladů žalovaný věcně vycházel, jak na ně nahlížel i na základě jaké argumentační linie dospěl ke svým závěrům. Není totiž pravdou, že by žalovaný, pokud jde o podklady, z nichž čerpal svá zjištění, odkázal toliko na spis Policie ČR. Žalovaný na straně 3 napadeného rozhodnutí konstatoval, že „*hlavním podkladem pro řízení vedené správním orgánem a následné vydání rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu byla dokumentace k zadržení řidičského průkazu pana F. zpracovaná Policií České republiky, Ústeckého kraje, Odb. služby dopravní policie, odd. silničního dohledu KŘPU čj.: KŘPU-194908-3/PR2024-040007, kdy součástí postoupení bylo oznámení o zadržení řidičského průkazu, úřední záznam a potvrzení o zadržení řidičského průkazu ze dne 3.11.2024, kde se písemně nevyjádřil a podepsal jej. V potvrzení o zadržení řidičského průkazu, je řádně popsán důvod zadržení, je řádně vyplněn ve všech kolonkách. Zmíněný tiskopis jmenovaný podepsal a nevyjádřil se. Z uvedeného vyplývá, že je pan F., je důvodně podezřelý ze spáchání přestupku v souladu s ustanovením § 125c odst. 1 písmeno f) bod 2 téhož zákona č. 361/2000 Sb.*“ Je tedy evidentní, že žalovaný označil konkrétně veškeré podklady, na jejichž základě dospěl k závěru, že je v daném případě zcela důvodné podezření, že se žalobce dopustil přestupku, pro který zákon o silničním provozu umožňuje vydání rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu. Námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro neuvedení podkladů pro jeho vydání shledal tedy soud nedůvodnou.
16. Nicméně soud shledal důvodnou námitku, že správní orgány pochybily, pokud nezhodnotily žádné další okolnosti případu a rozhodly o zadržení řidičského oprávnění žalobce pouze na základě skutečnosti, že při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/hod. a více. Právě tímto pochybením žalovaný zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.
17. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, správní orgán I. stupně přiměřenost opatření ve vztahu k okolnostem případu neřešil. Pouze konstatoval, že neshledal žádný důvod, „*aby se jmenovanému řidičský průkaz vrátil*“. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce namítal, že opatření v podobě zadržení řidičského průkazu nebylo v jeho případě přiměřené. Argumentoval poměrně obsáhle svou existencionalní závislostí na oprávnění k řízení motorových vozidel ve vztahu k výkonu své práce, dále ve vztahu k poskytování nezbytné péče své babičce a připojil, resp. označil důkazy k prokázání svých tvrzení. Žalovaný tuto odvolací námitku nepřehlédl, neboť ji (alespoň částečně) citoval v napadeném rozhodnutí. Avšak jedinou zmínkou, která by v napadeném rozhodnutí mohla představovat vypořádání této odvolací námitky, je sdělení, že se „*správní orgán zabýval celkovým skutkovým stavem, kdy napadeným rozhodnutím byl jmenovanému zadržen řidičský průkaz do doby pravomocného rozhodnutí o spáchaném přestupku*“ a dovětek, že žalobce jakožto držitel řidičského oprávnění je osobou způsobilou a odborně proškolenou a měl si uvědomit následky svého protiprávního jednání ještě před tím, než začal jednat. Proti tomu jistě nelze nic namítat, nicméně jakýkoli popis skutkového stavu ve vztahu k přiměřenosti opatření s ohledem na okolnosti případu, za nichž

byl žalobci zadržen řidičský průkaz, a hodnocení tohoto skutkového stavu, i napadené rozhodnutí postrádá.

18. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětluje žalobci, že z konkrétně označených listinných důkazů vyplývá, že je důvodně podezřelý ze spáchání přestupku, pro nějž mu byl policista oprávněn zadržet řidičský průkaz, a to s poukazem na již výše citovaná ustanovení § 118b odst. 1 a 118c odst. 1 zákona o silničním provozu. Je teda zřejmé, že se žalovaný domnívá, že při rozhodování o zadržení řidičského průkazu podle § 118c odst. 1 zákona o silničním provozu v návaznosti na faktické zadržení řidičského průkazu policií podle § 118b odst. 1) je odůvodněním jeho úkonu již ztotožnění se se zákonnými důvody. Tak tomu ovšem není. Již z užití slova „může“ je zřejmé, že zákonodárce dal správním orgánům na výběr, zda zadrží řidiči podezřelému z přestupku řidičský průkaz či nikoli. Pokud tedy měl správní orgán na výběr, zda řidičské oprávnění řidiči odejme či ne, bylo jeho povinností svůj postup řádně odůvodnit jak v případě kladného, tak i v případě záporného rozhodnutí, tzn. správní orgány byly povinny zvážit také další okolnosti konkrétního případu a přednést je v odůvodnění rozhodnutí.
19. Výše uvedený názor je zcela ve shodě s již konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, kdy tento soud např. v rozsudku ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 As 174/2017-27, v bodě 38 konstatoval, že ustanovení § 118b odst. 1 zákona o silničním provozu „*neobsahovalo žádná kritéria, která by měl správní orgán povinně použít při úvaze, zda zadrží řidičský průkaz, nebo zda jej řidiči vrátí. To však nemohlo vést správní orgán k závěru, že v takovém případě je zkrátka nutné zadržet řidičský průkaz vždy, když je naplněn některý zákonný předpoklad podle § 118a odst. 1 zákona o silničním provozu; naopak měl správní orgán v takové situaci zkoumat, jaká rozumná kritéria by měla být naplněna pro tak závažný následek, jakým je předběžné zadržení řidičského průkazu (okolnosti skutku, míra intoxikace řidiče, jeho přestupková minulost atd.), a míru naplnění těchto kritérií měl popsat ve svém rozhodnutí. Neučinil-li tak, nemůže jeho rozhodnutí obstát, protože Nejvyšší správní soud nemůže přezkoumat jeho volné správní uvážení.*“
20. Soud pochopitelně nemá v úmyslu nikterak předjímat úvahu správních orgánů o tom, zda okolnosti, které by měly být dle žalobce posuzovány z hlediska přiměřenosti (zde soud zdůrazňuje, že takovými okolnostmi, jak lze z jazykového vyjádření citovaného ustanovení § 118c odst. 1 zákona o silničním provozu jednoznačně dovodit, mohou být pouze ty okolnosti, za nichž byl žalobci zadržen řidičský průkaz), nicméně je třeba v odůvodnění rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu uvést, proč není zadržení řidičského průkazu s ohledem na všechny okolnosti případu nepřiměřené.
21. Uvedený deficit napadeného rozhodnutí nespadá do množiny případů, v nichž by snad soud mohl takový nedostatek rozhodnutí žalovaného překlenout a doplnit vlastní argumentací. Úkolem správních soudů není činnost správních orgánů nahrazovat, tj. nahrazovat správní uvážení uvážením soudním, ale toliko posoudit, zda správní orgán v napadeném rozhodnutí správní uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42). Klíčovým je pak právě odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, v němž mají být úvahy, jimiž byl správní orgán ve své správní diskreci veden, přezkoumatelným způsobem zachyceny. Vzhledem k tomu, že sám žalovaný k aplikaci správního uvážení ve věci nepřistoupil (tj. jeho úvahy v tomto ohledu v napadeném rozhodnutí zcela absentují), došlo by k vypořádání žalobcem uplatněné námitky v tomto světle až v řízení před správním soudem. V této souvislosti je nicméně třeba, aby pro věc relevantní otázku nejprve řádně, srozumitelně a přezkoumatelně posoudil žalovaný.

22. Na základě všech shora uvedených skutečností tak soud přistoupil výrokem I. rozsudku ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro vadu řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. tímž výrokem rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
23. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení má oporu v § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení, přičemž soud žalovanému uložil zaplatit mu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 21 404,10 Kč. Tyto náklady jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu proti správnímu rozhodnutí žalovaného (tj. 3 000 Kč) a náklady právního zastoupení žalobce stanovenými dle § 9 odst. 5 písm. d), § 6 odst. 1 a § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 1. 2025 (dále jen „advokátní tarif“), sestávající z odměny advokáta ve výši 3 x 4 620 Kč za tři úkony spočívající v převzetí a přípravě zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, za písemné podání nebo návrh ve věci samé (tj. žalobu podanou dne 31. 1. 2025) a za repliku k vyjádření žalovaného ze dne 16. 4. 2025 dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, tří paušálních náhrad výdajů po 450 Kč dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu (tj. 1 350 Kč) a dále z částky 3 194,10 Kč, která činí 21 % DPH z uvedených částek bez soudního poplatku, kterou je advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 3. března 2026

Mgr. Václav Trajer v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.